

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Honorati Fabri, Societatis Jesu Theologi,
Apologeticus Doctrinæ Moralis Eiusdem Societatis**

Fabri, Honoré

Coloniæ Agrippinæ, MDCLXXII

Explicatur magis illud (quando non est determinatum tempus implendi
præceptum.)

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94565)

25. Advertisti Lector, vel non esse novum prædictum loquendi modum, vel non esse magni momenti, si unum dicendi modum potius sequaris, quam alium?

26. Denique ne quis minus eruditus hæreat in aliquibus ex prædictis, audi quid multi Auctores habeant apud eundem Landrum in decem Decalog. præcept. tract. 4. d. 2. quest. 11. qui quamvis is eos non sequatur, faciunt maxime nihilominus ad institutum meum.

An hoc amoris præceptum obliget per se, pro aliquo determinato tempore?

LEAND. **N**egabunt à fortiori Gaspar Hurtadus, Maldonatus, Iansenius, Io. Sanch. Vasq. & Molina, qui, ut vidimus supra, q. 2. nullam obligationem specialem eliciendi actum amoris supernaturalis agnoscunt. Negabunt & alii, qui id dixerunt, loquendo de obligatione, & præcepto eliciendi actum Fidei Theologicæ, de quo tract. 2. de Fide, d. 2. quest. 30. & novissime id negat Remigius, &c.

Et apud eundem ibid. dict. quest. 2. sic habetur.

An etiam sit speciale præceptum de amore proprio Dei.

LEAND. **N**egandum videtur primum, quia in Decalogo non continetur tale præceptum.

Secundo quia, &c. Et paulo post. Propter hæc ita tenet Gaspar Hurtad. qui citat pro se Maldonatum, Iansenium, & Io. Sanch. & penes illum Vasquez & Molina, & D. Thom. 2. 2. quest. 44. art. primo ad secundum. Hactenus Leander.

Hæc D. Thomæ verba modo ego deprompsi, num. 21. & 22. meis.

Explicatur magis illud (quando non est determinatum tempus implendi præceptum.)

29. Ad illud, quod notare videtur hic, & fortasse alibi Baronius, hoc est, quando non est determinatum tempus, quo aliquod præceptum est actu observandum, non inducere illud obligationem, donec ab Ecclesia determinetur, alia responsio afferenda non est, nisi admonere Lectorem, ut legat Delugo, cujus omnibus perspecta est sapientia, & quem, quia illum Tamburinus hic adducit pro sua hac doctrina, debuerat impugnator accuratè legere. Is ergo querens, quando nam Sacerdotes obligentur Missæ sacrificium offerre juxta illud Christi Domini, Hoc facite in meam commemorationem; sic habet, d. 20. de Euchar. num. 9.

30. DELUGO. Hoc argumentum retorqueri potest adversus P. Vasq. qui late probat, præceptum Christi de confessione extra casum necessitatis fore omnino inutile, nisi simul præcipiatur Ecclesie, ut determinaret tempus illius præcepti divini: eo quod, secus determinatione Ecclesie, nemo posset scire, quando, aut quoties obligaretur ad confessionem. Unde inferit, num. 9. Ecclesiam debere omnino determinare tempus præcepti divini. Similiter ergo præceptum Christi singulis Sacerdotibus impositum offerendi sa-

crificium, inutile foret, nisi ab Ecclesia singulis determinetur tempus, quo obligentur ad sacrificandum. Nemo enim illud præceptum, secus tali determinatione, quando illud omnino illud tempus determinare. Secus, quando determinatur, prout de facto ad hoc non est determinatum, Sacerdotes singulos non obligari ex vi ipsius præcepti divini.

Idem Delugo, de Euchar. d. 16. num. 28.

31. Hinc oritur dubium, quoties debet Eucharistia sumi ex præcepto Christi, præcisò omni alio præcepto Ecclesiastico. Aliqui dicunt tertio saltem, vel quarto anno. Ita Suarez & alii. Melius alii, Christum non determinasse tempus, sed reliquisse determinandum ab Ecclesia, quando illius negligentia id exigeret.

Idem de Pœnit. d. 15. num. 39.

Extra mortis vero articulum videtur satis, juxta intentionem Christi, & juxta conditionem hujus præcepti sacramenti Penitentia esse, quod Ecclesia interpretatur, & obliget subditos, ne diu negligent, aut differant confessionem. Ceterum immèdiate, & per se non videtur præceptum, ut aliquo determinato tempore obligare, nisi talia rationes, quatenus voluit obligare pro tempore ab Ecclesia determinando. Nec mirum, cum aliunde præceptum sit præcedendi confessionem ad Eucharistiam sumendam, juxta hoc capite obligantur fideles ad confessionem præcepti divini oportebat aliam obligationem scriptam adungere in ordine ad confessionem. Hæc Delugo.

Vides, præter alia, quantum hæc doctina sit in modo loquendi Tamburini paulo ante explicata, quod nimirum aliud præceptum scriptum fieri non oportuit? Iterum tamen propterea, P. Tamburini nomine, illud, quod supra n. 19. sum protellatus.

CAPUT IV.

De præcepto Orationis.

1 BARON. III. **E**t quam Christus esse perpetuum, & nunquam interruptam orationem necessitatem, fere negat.

Fere negat? Ubina gentium sumus, ut tam manifestum infomnium proferatur? Et fuit, quæ Censoribus hunc Baronii codicem approbavit: qui facultatem evulgandi concessit? qui dilatabendi per Provincias permisit? Somnium hoc, eadem ratione discutietur, sicuti plura alia ejusdem Baronii, nempe oculis vigilantibus percurrere germanam doctæ Authoris doctrinam.

2. TAMB. num. 3. Duplex est, ait, (lib. 2. in Decalog. cap. 4. §. 2. num. 3.) Præceptum de orando, idem quod adorando Deum. Alterum naturale, quia præceptum quod præcepto Ecclesie tenemur bonæ, quæ sunt nobis convenientia, procurare, & mala temerè: removere, & contrariationes, multaque alia male, & procurare bona, & removere mala; & præsertim perseverantiam in bono; non possumus nisi ea expectando, & impetrando à Deo. Hoc naturale præceptum confirmatum fuit à præcepto Dei positivo. Deut. 6. ibi: Dominum Deum tuum adorabis. Et ibi: Oportet semper orare, &c. & ubi, Alterum præceptum est Ecclesiasticum, quo obligamur assistere Sacro diebus festis; tunc enim unum cum Sacerdote offerunt Deus sacrificium, illudque adorant, & orant per orationes, adoratioque ab eodem Sacerdote exhibita.

Doct.